

Кротката Катя.

орисъ влѣзълъ въ стаята, гдѣто сестра му Катя учела уроцитѣ си: тя държала книга въ рѣцѣ, а прѣдъ нея имало разтворена тетрадка, въ която вписвала задачитѣ си.

— Да идемъ въ гората за цвѣтя! извикалъ Борисъ.

— Не съмъ си научила уроцитѣ, отговорила Катя. — Почакай ще идемъ по-послѣ.

— Не, искамъ сега! веднага!

— Стига, Борисе, не ме бъркай! Иди въ другата стая. Азъ скоро ще свърша и ще дойда да те взема.

— Не, ти сега ще тръгнешъ! Нѣма да свършвашъ нищо!

Той дръпналъ изъ рѣцѣтъ на сестра си книгата и я хвърлилъ на пода. Слѣдъ това самъ се търколилъ, захваналъ да плаче съ гласъ и да тропа съ крака.

Катя нажалено погледнала на брата си.